ECLI:LV:AT:2021:1029.11095225408.4.L
Lieta Nr. 11095225408, SKK-512/2021
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2021.gada 29.oktobrī

Tiesa šādā sastāvā: senatori Inguna Radzeviča, Ivars Bičkovičs, Artūrs Freibergs,

iepazinusies ar apsūdzētā /pers. A/ un viņa aizstāvja Toma Bordāna, kā arī apsūdzētā /pers. B/ kasācijas sūdzībām par Rīgas apgabaltiesas 2021.gada 5.marta spriedumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Apsūdzētais /pers. A/ un viņa aizstāvis T.Bordāns un apsūdzētais /pers. B/ iesnieguši kasācijas sūdzības, kurās lūdz atcelt apelācijas instances tiesas spriedumu pilnībā un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572.panta un 573.panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Minētā panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa lietā iegūtos pierādījumus no jauna neizvērtē.

Apsūdzētais /pers. A/ un viņa aizstāvis kasācijas sūdzībās atkārtojuši apsūdzētā /pers. A/ apelācijas sūdzībā norādītos argumentus par to, ka /pers. A/ vainīgums inkriminēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā nav pierādīts. Apelācijas instances tiesa šos argumentus ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi. Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ un viņa aizstāvja kasācijas sūdzību argumenti pamatoti ar viņu atšķirīgo viedokli par lietā iegūto pierādījumu pieļaujamību, ticamību un pietiekamību, savukārt pierādījumu pieļaujamības, ticamības un pietiekamības izvērtēšanu atbilstoši likumam veic tā tiesa, kas izskata lietu pēc būtības.

Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā /pers. A/ apelācijas sūdzībā norādītos un kasācijas sūdzībā atkārtotos argumentus par to, ka krimināllieta ir safabricēta un pēc būtības pamatota vienīgi ar līdzapsūdzētā /pers. B/ pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegtajām liecībām, no kurām /pers. B/ pirmās instances tiesā ir atteicies. Apelācijas instances tiesa atzinusi šos argumentus par nepamatotiem un secinājusi, ka lietā iegūti pietiekami ticami pierādījumi tam, ka apsūdzētie, tajā skaitā /pers. A/, ir izdarījuši viņiem inkriminētās darbības. Tiesa motivēti noraidījusi versiju, ka apsūdzētā /pers. B/ vaļsirdīgās atzīšanās ir iegūtas nelikumīgā ceļā, cita starpā norādot uz to, ka apelācijas instances tiesas sēdē /pers. B/ vaļsirdīgajās atzīšanās sniegto informāciju apstiprināja.

Apelācijas instances tiesa ir pārbaudījusi un novērtējusi cietušo /pers. C/ un /pers. D/ pirmstiesas kriminālprocesa laikā un tiesā sniegtās liecības. Tiesa norādījusi, ka tai nav pamata neticēt cietušā /pers. C/ liecībām tā iemesla dēļ, ka pirmstiesas kriminālprocesā liecinājis par divu jauniešu uzbrukumu, jo cietušais pārliecinoši izskaidrojis šādu liecību rašanās iemeslu, norādot, ka uzbrucēju sejas viņš nav redzējis, jo uzbrukums izdarīts krēslas laikā no aizmugures un uzbrucēji slēpuši savas sejas zem kapucēm, bet pēc auguma, sišanas paņēmiena un sportiskās gaitas viņš uztvēris uzbrucējus kā jauniešus. Turklāt jau savā iesnieguma protokolā cietušais norādījis, ka varēs atpazīt uzbrucējus pēc gaitas, bet tiesas sēdē pārliecinoši atpazinis /pers. A/, norādot, ka cilvēks, kuru redzējis aizejam pēc viņa piekaušanas, un cilvēks, kuru viņš redzējis ienākam tiesas zālē, ir viena un tā pati persona. Atzīstot cietušā /pers. C/ liecības par ticamām, apelācijas instances tiesa turklāt norādījusi, ka tās ir konsekventas, apstiprinās ar apsūdzētā /pers. B/ vaļsirdīgo atzīšanos, liecinieku /pers. E/, /pers. F/, /pers. G/ un /pers. H/ liecībām, kā arī ar pārējiem lietā iegūtajiem pierādījumiem to kopumā un savstarpējā sakarībā.

Tāpat apelācijas instances tiesa norādījusi, ka tai nav pamata apšaubīt cietušās /pers. D/ liecību ticamību tā iemesla dēļ, ka cietusī pirmstiesas kriminālprocesa laikā uzbrucēju cita starpā raksturojusi kā 27–29 gadus vecu vīrieti ar rudiem matiem, jo nopratināšana, kuras laikā cietusī sniegusi šādas liecības, veikta nākamajā dienā pēc galvas operācijas, kad cietušās veselības stāvoklis vēl nebija stabilizējies. Turklāt tiesa norādījusi, ka pārējā daļā cietušās liecības apstiprinās ar citiem lietā iegūtajiem pierādījumiem, tajā skaitā ar apsūdzētā /pers. B/ vaļsirdīgo atzīšanos un liecinieces /pers. I/ liecībām.

Apelācijas instances tiesa argumentēti atspēkojusi apsūdzētā /pers. A/ apelācijas sūdzībā norādītos un kasācijas sūdzībā atkārtotos apgalvojumus par to, ka liecinieki /pers. G/, /pers. E/, /pers. F/, /pers. J/ un /pers. K/ snieguši nepatiesas liecības, kuras ir pretrunā ar citiem lietā iegūtajiem pierādījumiem. Tiesa detalizēti izanalizējusi šo lieciniekuu pirmstiesas kriminālprocesa laikā un tiesā sniegtās liecības to kopumā un savstarpējā sakarībā ar pārējiem lietā iegūtajiem pierādījumiem un atzinusi, ka to ticamības apšaubīšanai nav pamata.

Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi lietā veikto uzrādīšanu atpazīšanai pēc fotogrāfijām protokolos ietverto ziņu pieļaujamību un atzinusi, ka, uzrādot cietušajiem un lieciniekiem apsūdzētos atpazīšanai pēc fotogrāfijām, pastāvot iespējai uzrādīt pašus apsūdzētos, pieļauts Kriminālprocesa likuma pārkāpums, taču tas atzīstams par nebūtisku, jo nav ietekmējis iegūto ziņu patiesumu, turklāt šo procesuālo darbību protokolos ietvertās ziņas apstiprina citi lietā iegūtie pierādījumi. Tāpat apelācijas instances tiesa atzinusi, ka nav pamata apšaubīt protokolos par apsūdzēto /pers. A/ un /pers. B/ uzrādīšanu lieciniecei /pers. K/ atpazīšanai pēc fotogrāfijām norādīto ziņu ticamību tā iemesla dēļ, ka lieciniecei uzrādītas nepielīmētas fotogrāfijas, jo no šiem protokoliem redzams, ka lieciniecei katru reizi uzrādītas trīs fotogrāfijas, lieciniece ir norādījusi uz apsūdzēto /pers. A/ un /pers. B/ fotogrāfijām un paskaidrojusi, pēc kādām pazīmēm atpazinusi apsūdzētos un kur viņus iepriekš redzējusi, kā arī parakstījusi protokolus bez jebkādām atrunām. Turklāt tiesas sēdē lieciniece apstiprināja, ka atpazinusi apsūdzētos pēc savas iniciatīvas. Apelācijas instances tiesa ir konstatējusi, ka protokolos par apsūdzētā /pers. A/ uzrādīšanu lieciniekiem atpazīšanai pēc fotogrāfijām to personu dati, kuru fotogrāfijas uzrādītas atpazīšanai vienlaikus ar /pers. A/ fotogrāfiju, neatbilst šiem protokoliem pievienotajās uzziņās norādītajiem personu datiem. Tiesa atzinusi, ka šo protokolu noformēšanā pieļauta paviršība, taču tā nav ietekmējusi /pers. A/ atpazīšanas faktu, ievērojot to, ka atpazīšana veikta pēc personu fotogrāfijām, nevis šo personu datiem. Turklāt protokolos norādīto ziņu ticamību apstiprina citi lietā iegūtie pierādījumi.

Apelācijas instances tiesa ir atzinusi, ka pirms noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas /pers. L/ ir nodevis apsūdzētajam /pers. A/ /pers. C/ un /pers. D/

fotogrāfijas. Šādu atzinumu tiesa pamatojusi ar lietā iegūtajiem pierādījumiem. Tiesa norādījusi, ka tas fakts, ka /pers. A/ dzīvesvietā fotogrāfijas nav atrastas, neatspēko lietā iegūtās ziņas par šo fotogrāfiju nodošanu /pers. A/.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka apsūdzētā /pers. A/ darbības ir pareizi kvalificētas pēc Krimināllikuma 15.panta ceturtās daļas un 117.panta 9.punkta, un savu atzinumu pamatojusi. Tiesa norādījusi, ka par apsūdzētā /pers. A/ nodomu nonāvēt /pers. D/ liecina viņa pielietotās vardarbības raksturs un intensitāte, noziedzīgā nodarījuma rīks, miesas bojājumu daudzums un lokalizācija. Pamatojoties uz lietā iegūtajiem pierādījumiem, apelācijas instances tiesa secinājusi, ka apsūdzētais /pers. A/ ar dzelzs āmuru tīši, mērķtiecīgi un bez apstājas deviņas reizes spēcīgi iesita /pers. D/ pa galvu, nodarot viņai smagus, dzīvībai bīstamus miesas bojājumus, tajā skaitā kreisā deniņu kaula vaļējus impresijas lūzumus, galvaskausa pamatnes lūzumu, smadzeņu kontūziju, sejas kaulu lūzumus un augšžokļa orbītas lūzumu, un pēc miesas bojājumu nodarīšanas no noziedzīgā nodarījuma vietas aizgāja, būdams pārliecināts, ka ir nonāvējis /pers. D/. Tāpat apelācijas instances tiesa motivēti atzinusi, ka /pers. D/ slepkavības mēģinājumu /pers. A/ izdarījis mantkārīgā nolūkā, proti, par atlīdzību, kuru saņēma no /pers. L/.

Pamatojoties uz lietā iegūtajiem pierādījumiem, tajā skaitā cietušās /pers. D/ liecībām, apsūdzētā /pers. B/ vaļsirdīgo atzīšanos un apelācijas instances tiesā sniegtajām liecībām un liecinieka /pers. M/ liecībām, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pēc uzbrukuma /pers. D/ apsūdzētais /pers. A/ nolaupījis viņas rokassomiņu. Tiesa secinājusi, ka apsūdzētā /pers. A/ vainīgums šī noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pierādīts un viņa darbības pareizi kvalificētas pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ un viņa aizstāvja kasācijas sūdzību argumenti šajā daļā pēc būtības pauž sūdzības iesniedzēju neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmo daļu.

Tādējādi šajā daļā konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmajā daļā paredzētais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta otrās daļas 2.punktu tiesa var atteikties ierosināt kasācijas tiesvedību, ja, izvērtējot kasācijas sūdzībā vai protestā minētos argumentus, nerodas šaubas par pārsūdzētā nolēmuma tiesiskumu un izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā.

Pretēji apsūdzēto /pers. A/ un /pers. B/ kasācijas sūdzībās norādītajam apelācijas instances tiesa savus atzinumus par apsūdzēto vainīgumu nav pamatojusi ar apsūdzētā /pers. B/ pirmstiesas kriminālprocesa laikā 2009.gada 15.septembrī liecinieka statusā sniegtajām liecībām un 2009.gada 18.septembrī liecinieka liecību pārbaudē uz vietas iegūtajām ziņām. Vēl jo vairāk – apelācijas instances tiesa atzinusi par nepieļaujamām arī 2009.gada 15.septembra un 23.oktobra protokolos par uzrādīšanu atpazīšanai pēc fotogrāfijām norādītās ziņas, secinot, ka arī šīs ziņas /pers. B/ sniedzis liecinieka statusā.

Ievērojot minēto, apsūdzēto /pers. A/ un /pers. B/ kasācijas sūdzību argumenti šajā daļā nerada šaubas par pārsūdzētā nolēmuma tiesiskumu. Turklāt izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā, jo kasācijas sūdzībās nav norādīti argumenti par tiesību normu interpretāciju, kas varētu būt nozīmīga tiesu praksē.

Tādējādi šajā daļā konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta otrās daļas 2.punktā norādītais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Ievērojot minēto, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573.panta trešo un piekto daļu un 573.[1] panta pirmo daļu un otrās daļas 2.punktu, tiesa

nolēma:

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Radzeviča I. Bičkovičs A. Freibergs